

Sygn. akt III AUa 1198/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Ewelina Kocurek - Grabowska (spr.)
Sędziowie:	Marek Żurecki Marek Procek
Protokolant:	Magdalena Bezak-Sürücü

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. R. (A. R.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 9 kwietnia 2019 r. sygn. akt IX U 1657/18

1) **zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie;**

2) **zasądza od ubezpieczonego A. R. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/ Marek Żurecki /-/ Ewelina Kocurek-Grabowska /-/ Marek Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1198/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 listopada 2018 roku organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., działając na podstawie ustawy z 17 grudnia

1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i ustawy z 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, odmówił ubezpieczonemu A. R. prawa do emerytury pomostowej.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że przyczyna odmowy wynika z faktu, iż ubezpieczony nie udowodnił co najmniej 15 lat prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze. Do stażu pracy w szczególnych warunkach organ rentowy zaliczył ubezpieczonemu jedynie 11 lat, 1 miesiąc i 23 dni, tj.: okresy od dnia 15 października 1979 roku do dnia 4 stycznia 1980 roku; od dnia 16 maja 1982 roku do dnia 31 stycznia 1987 roku; od dnia 9 września 2004 roku do dnia 25 listopada 2008 roku; od dnia 1 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2017 roku. Do stażu pracy organ rentowy nie uwzględnił okresów, w których płatnik składek nie zgłosił zatrudnienia do ZUS dokumentów potwierdzających pracę w szczególnych warunkach (druki ZUS ZSWA).

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony, wobec czego wniósł o ponowną ocenę dokumentów oraz o przyznanie mu prawa do spornego świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2019 roku zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej, począwszy od dnia 25 października 2018 roku.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że ubezpieczony urodził się w dniu (...). Ustalił również, że organ rentowy uznał, iż ubezpieczony legitymuje się łącznym ogólnym stażem pracy - okresami składkowymi i nieskładkowymi – w wymiarze 31 lat, 10 miesięcy i 3 dni, w tym 11 lat, 1 miesiąc i 23 dni pracy w warunkach szczególnych. Sąd Okręgowy także wskazał, że w dniu 24 października 2018 roku ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy, a w dniu 25 października 2018 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę pomostową.

Dalej Sąd Okręgowy ustalił, że od dnia 10 maja 2010 roku do dnia 23 września 2010 roku A. R. był zatrudniony w firmie (...) jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony, tj. S. o ładowności 25 ton, brutto 40 ton, którą przewoził chemikalia, kwasy, substancje żrące z symbolem towarów niebezpiecznych ADR. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Aby wykonywać tego rodzaju pracę trzeba odbyć specjalne szkolenie, by mieć uprawnienia do przewożenia towarów niebezpiecznych ADR, ważne również w transporcie międzynarodowym, wydawane na okres 5 lat.

Od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 24 października 2018 roku ubezpieczony pracował w (...) Sp. z o.o. w C. również jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony, wożąc substancje niebezpieczne, co zostało potwierdzone w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Była to praca wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Okresy te nie zostały zaliczone przez ZUS do pracy w warunkach szczególnych, gdyż płatnik składek nie zgłosił do ZUS dokumentów potwierdzających zatrudnienie w warunkach szczególnych - druki ZSWA.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego A. R. zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji przypomniał, że w świetle art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924), która weszła w życie w dniu 1 stycznia 2009 roku, prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku,
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat,
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn,
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS,
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 (wykaz tych prac określa załącznik nr 1 do ustawy);
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Przytaczając przepisy wskazanej ustawy, określające warunki przyznania emerytury pomostowej, Sąd Okręgowy zauważył, że ubezpieczony urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku, a wiek 60 lat osiągnął w dniu (...) roku, posiada wymagany 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 oraz rozwiązał stosunek pracy.

Jak wskazał Sąd pierwszej instancji, przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało ustalenie, czy ubezpieczony spełnia przesłankę do nabycia prawa do emerytury pomostowej w myśl przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych, tj. czy legitymuje się 15 latami pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu tej ustawy i czy przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego, przeprowadzone postępowanie dowodowe w sprawie pozwoliło jednoznacznie stwierdzić, iż ubezpieczony od dnia 10 maja 2010 roku do dnia 23 września 2010 roku w firmie (...) oraz od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 24 października 2018 roku w P. (...) Transport

Sp. z o.o. w C. wykonywał pracę w szczególnym charakterze, tj. pracę kierowcy pojazdu przewożącego towary niebezpieczne, wymagające oznakowania pojazdu tablicą ostrzegawczą barwy pomarańczowej, zgodnie z przepisami Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w Genewie w dniu 30 września 1957 roku (załącznik nr 2 pozycja 10).

Powyższe Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie zeznań ubezpieczonego i dokumentacji jego akt osobowych oraz świadectw pracy potwierdzających pracę w warunkach szczególnych, tj. świadectwa z dnia 11 czerwca 2018 roku dotyczącego okresu od dnia 10 maja 2010 roku do dnia 23 września 2010 roku i świadectwa pracy w warunkach szczególnych z dnia 24 października 2018 roku dotyczącego okresu od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 24 października 2018 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, że prawo do emerytury pomostowej zależy od tego czy pracownik wykonywał pracę w warunkach szczególnych/szczególnym charakterze przez okres 15 lat, a nie od tego czy był umieszczony w ewidencji pracowników wykonujących pracę w warunkach szczególnych/szczególnym charakterze, powołując się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie o sygn. III SA/Kr 99/14.

Ponadto, Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 grudnia 2017 roku, sygn. akt III AUa 966/17, wykładnia językowa art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z 2008 roku o emeryturach pomostowych prowadzi do jednoznacznego wniosku, zgodnie z którym spoczywający na pracodawcy (płatniku) obowiązek opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych został uregulowany w tym przepisie w oderwaniu

od przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury pomostowej (określonych w art. 4 ustawy z 2008 roku o emeryturach pomostowych).

W związku z powyższym, w ocenie Sądu Okręgowego, jedyny zarzut ZUS, sprowadzający się do stwierdzenia, że płatnik składek nie zgłosił do ZUS dokumentów potwierdzających zatrudnienie w warunkach szczególnych (druki ZSWA) jest zupełnie bezpodstawny.

W konsekwencji powyższego Sąd pierwszej instancji, z mocy art. 477¹⁴

§ 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej, poczynając od dnia 25 października 2018 roku, tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł organ rentowy.

Zaskarżając orzeczenie w całości, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. zarzucił mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy ubezpieczony nie spełnia wszystkich przesłanek wskazanych w tym przepisie.

Wskazując na powyższe, organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ubezpieczonego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do sądu pierwszej instancji oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w drugiej instancji według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że w trakcie analizy wyroku ustalono, iż ubezpieczony od 25 października 2018 roku na nowo podjął zatrudnienie. Wobec powyższego, w ocenie organu rentowego, A. R. nie spełniał na ten dzień warunków do uzyskania prawa do emerytury pomostowej, nie spełniając warunku koniecznego dla pozyskania tego prawa, jakim jest rozwiązanie stosunku pracy. W związku z tym apelujący zakwestionował zapatrywanie wyrażone przez Sąd Okręgowy. Wraz z apelacją przedłożono dokumentację, świadczącą o kontynuowaniu przez ubezpieczonego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę od dnia 25 października 2018 roku.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kosztów sądowych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego, zmierzająca do wzruszenia zaskarżonego wyroku, zasłużyła na uwzględnieniu.

Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie jest ocena spełnienia przez ubezpieczonego warunków uprawniających do emerytury pomostowej, uregulowanych w przepisach ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1924 t.j.) - dalej: ustawa o emeryturach pomostowych.

Na wstępie należy więc zauważyć, iż ustawa ta zastąpiła przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, określające zasady przyznawania emerytur w niższym wieku pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze, nowymi regulacjami określającymi zasady nabywania wcześniejszych emerytur z tytułu tego rodzaju pracy.

Najogólniej rzecz ujmując, celem tej ustawy jest ograniczenie kręgu uprawnionych do emerytury z powodu pracy w szczególnych warunkach pracy

lub w szczególnym charakterze do mniejszej liczby sytuacji uzasadnionych rzeczywistą koniecznością przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w których oczekiwania osób, które rozpoczęły wykonywanie takiej pracy na starych zasadach na wcześniejsze przejście na emeryturę, powinny zostać zaspokojone. Ustawa ma charakter przejściowy w tym znaczeniu, że ogranicza prawo do uzyskania emerytury pomostowej do osób urodzonych po 31 grudnia 1948 roku, które pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS) rozpoczęły przed 1 stycznia 1999 roku (zob. art. 4 pkt 5 ustawy).

Jak wskazał przy tym Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 16 marca 2010 roku, K 17/2009 (OTK ZU 2010/3A poz. 21), emerytura pomostowa ma być „pomostem między dotychczasowym systemem z licznymi możliwościami przechodzenia na emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym i nowym systemem, w którym tego typu rozwiązania będą wyjątkiem”.

Wskazany wyżej cel ustawy realizują w najbardziej widoczny sposób jej przepisy, określające przesłanki nabycia emerytury pomostowej. Zgodnie bowiem z art. 4 ustawy, prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje - jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy - pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub pracę w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Organ rentowy słusznie podniósł w apelacji, że A. R. nie spełnia warunków do uzyskania prawa do emerytury pomostowej, albowiem ubezpieczony bezspornie nie spełnił przesłanki, określonej przepisem art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych, tzn. nie rozwiązał stosunku pracy.

Z dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania wynika, że doszło do pozornego rozwiązania umowy o pracę.

W dniu 24 października 2018 roku ubezpieczony wystąpił do pracodawcy z prośbą o rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron, proponując termin rozwiązania umowy na ten sam dzień. W dniu 24 października 2018 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. wydała świadectwo pracy, stwierdzając w jego treści, iż A. R. był zatrudniony w tej spółce w okresie od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 24 października 2018 roku.

W kolejnym świadectwie pracy wystawionym przez tego samego pracodawcę wskazano, iż A. R. był zatrudniony w ww. spółce w okresie od dnia

25 października 2018 roku do dnia 28 maja 2019 roku. Jednocześnie w aktach osobowych brak informacji o ponownym zatrudnieniu ubezpieczonego, brak także dokumentów świadczących o rzeczywistym rozwiązaniu umowy (np. karty obiegowej).

W toku rozprawy w dniu 21 sierpnia 2019 roku ubezpieczony przyznał, że jednego dnia, tj. 24 października 2018 roku, umowa o pracę między nim, a pracodawcą została rozwiązana, a kolejnego dnia, tj. 25 października 2018 roku, został między nimi nawiązany kolejny stosunek pracy. W rzeczywistości jednak nie doszło do faktycznego zakończenia stosunku pracy. Ubezpieczony nie aplikował ponownie na to samo stanowisko, a jedynie uzgodnił ze swoim pracodawcą, iż formalnie rozwiążą stosunek pracy w celu uzyskania emerytury pomostowej, a następnie - wobec stwierdzenia, iż ta procedura będzie trwała co najmniej kilka miesięcy - ubezpieczony postanowił kontynuować zatrudnienie.

Istotną okolicznością pozostaje fakt, że w październiku 2018 roku nie został zmieniony system pracy ubezpieczonego. Pracował on bowiem w ustalonym z pracodawcą systemie, tj. 3-tygodniowej pracy jako kierowcy samochodu i następnie tygodniowym okresem wolnym od jazdy. W okresie 24 - 25 października 2018 roku ubezpieczony nie wykonywał jazd - zgodnie z harmonogramem pracy. Tak więc, bezspornie nie został zmieniony charakter zatrudnienia ubezpieczonego w okresie do 24 października 2018 roku i po 24 października 2018 roku. Dalej zajmował to samo stanowisko, na tych samych warunkach wynagrodzenia i przy tej samej organizacji pracy.

Powyższe ustalenia jednoznacznie wskazują, iż rozwiązanie stosunku pracy między A. R. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. było czynnością pozorną, podjętą z zamiarem uzyskania przez ubezpieczonego emerytury pomostowej, a nie w celu rzeczywistego zakończenia świadczenia przez niego pracy.

Przepis art. 83 k.c. stanowi, że nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów; jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 2013 roku, II PK 299/12 (OSNP 2014 nr 7, poz. 100) uznał, że oświadczenie woli jest złożone dla pozorów, jeżeli jest symulowane. Symulacja ta musi się składać z dwóch elementów. Po pierwsze, strony, które dokonują symulowanej czynności prawnej, próbują wywołać wobec osób trzecich przeświadczenie (niezgodne z rzeczywistością), że ich zamiarem jest wywołanie skutków prawnych objętych treścią ich oświadczeń woli. Po drugie, musi między stronami istnieć tajne, niedostępne osobom trzecim porozumienie, że te oświadczenia woli nie mają wywołać zwykłych skutków prawnych (akt konfidencji); jest to porozumienie co do tego, że zamiar wyrażony w treści symulowanych oświadczeń woli nie istnieje lub że zamiar ten jest inny niż ujawniony w symulowanych oświadczeniach. Niezgodność rzeczywistego zamiaru stron z treścią czynności prawnej musi odnosić się do jej skuteczności prawnej, woli powołania do życia określonego stosunku prawnego. Nie powoduje pozorności wskazanie przez strony fałszywych pobudek, daty lub miejsca zawarcia umowy, powołanie się na nieprawdziwe fakty, wadliwe nazwanie umowy lub poszczególnych praw i obowiązków.

Ukształtowane zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego zapatrywanie, że pozorność czynności prawnej jest okolicznością faktyczną, która podlega ustaleniu przez sądy merytorycznie rozpoznające sprawę. Obejmuje ona treść złożonych oświadczeń woli, zamiar wywołania skutków prawnych lub brak takiego zamiaru i akt utajnienia pozornego charakteru dokonywanej czynności prawnej.

Zawierając porozumienie o rozwiązaniu stosunku pracy ubezpieczony i pracodawca mieli świadomość, że nie dojdzie do faktycznego zaprzestania trwania stosunku pracy.

Celem ich było jedynie stworzenie pozorów rozwiązania stosunku pracy - aby ubezpieczony mógł spełnić warunek konieczny do ubiegania się o emeryturę pomostową.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 22 lutego 2012 roku, sygn. II UK 274/11 „Nie powinno bowiem budzić żadnych wątpliwości, że do rozwiązania stosunku pracy dochodzi wtedy, gdy w stosunku pracy o charakterze ciągłym występuje realna przerwa w świadczeniu pracy, wynosząca co najmniej 1 dzień roboczy. Wykluczone jest deklarowane rozwiązanie stosunku pracy dla celów emerytalnych, który w dalszym ciągu trwa i jest nieprzerwanie realizowany. Bez przerywania ciągłości zatrudnienia nie może być mowy o rozwiązaniu nieprzerwanie trwającego stosunku pracy.”

Z kolei w treści uzasadnienia wyroku z dnia 6 czerwca 2018 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 1013/17 Sąd Apelacyjny w Lublinie podniósł, iż „System emerytalny nie zakazuje zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, nawet u tego samego pracodawcy. Istota regulacji o rozwiązaniu stosunku pracy przez pracownika sprowadza się do zwolnienia stanowiska przez rozwiązanie stosunku pracy. Oczywiście należałoby wykluczyć sytuacje pozornego rozwiązania stosunku pracy na użytek uzyskania emerytury pomostowej (...)”.

W związku z rozpoznawaną przez Sąd Apelacyjny w Lublinie sprawą o sygn. III AUa 1049/12, Sąd ten wskazał w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 stycznia 2013 roku, iż „Tylko pozostawanie w zatrudnieniu po pozornym rozwiązaniu stosunku pracy niweczyłoby skutek złożonych oświadczeń o rozwiązaniu stosunku pracy za porozumieniem stron. Pozwany w toku postępowania nie podnosił nieważności oświadczeń woli stron stosunku pracy z powodu ich złożenia dla pozorów a jedynie podnosił fakt ponownego nawiązania stosunku pracy po krótkiej jednodniowej przerwie. W tej sytuacji przyjąć należy, iż wnioskodawca skutecznie rozwiązał łączący go z firmą (...) stosunek pracy a jego ponowne nawiązanie pozostaje bez wpływu na nabycie prawa do emerytury.”

Powyższe pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie, w związku z pozornym rozwiązaniem umowy, nie doszło do ustania zatrudnienia, a więc ubezpieczony nie spełnił wszystkich przesłanek uprawniających do uzyskania emerytury pomostowej.

Podkreślić należy, że z woli ustawodawcy rozwiązanie stosunku pracy w przypadku emerytury pomostowej nie stanowi przesłanki jedynie do podjęcia jej wypłaty (por. np. art. 103a ustawy o FUS), lecz stanowi przesłankę do jej przyznania. Cytowany wyżej przepis art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych jednoznacznie stanowi, że prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki, po czym następuje wymienienie tych warunków.

Sformułowanie łącznie oznacza kumulację, z zasad zaś logiki wynika, że niespełnienie choćby jednej z przesłanek wskazanych jako kumulatywne skutkuje niemożnością uznania spełnienia wszystkich warunków jako całości.

Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 lutego 2010 roku, sygn. akt I UK 262/09, LEX nr 585728 – „Niespełnienie przez pracownika ustawowych warunków koniecznych do przyznania świadczenia powoduje wydanie decyzji odmownej. Wydanie takiej decyzji następuje również wtedy, gdy pracownik nie spełnia chociażby jednego z ustawowych warunków niezbędnych do przyznania świadczenia”.

W konsekwencji, nierozwiązanie przez A. R. stosunku pracy, nawet w przypadku spełnienia wszystkich pozostałych przesłanek wymienionych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, nie może skutkować ustaleniem dla niego prawa do emerytury pomostowej.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., w punkcie 1 sentencji zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono w punkcie 2 sentencji po myśli art. 98 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. przy zastosowaniu § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265 t.j.).

/-/ Marek Żurecki /-/ Ewelina Kocurek-Grabowska /-/ Marek Procek

Sędzia Przewodniczący Sędzia